

В'ячеслав ЛЕВИЦЬКИЙ

кандидат філологічних наук

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6370-9488>

e-mail: lyyacheslav@meta.ua

**КУЛЬТ «ГОРДИХ ЛІТЕР»:
ДО ПИТАННЯ ПРО ОСНОВНИЙ СЮЖЕТ ПОЕЗІЇ
ІГОРЯ РИМАРУКА**

Вперше комплексно проаналізовано закономірність художнього світу, розбудованого в ліриці І. Римарука.

З'ясовано статус логодицеї в Римарукових віршах. Зазначено, що досі ця проблематика не ставала предметом спеціального дослідження, щоби здобути принагідні власне поетологічні та компаративні інтерпретації.

Згідно з обґрунтованою концепцією, у доробку цього письменника, одного з лідерів літературного покоління 1980-х років, акцентовано на міфі про життєдайність мовлення: ідеться про прагнення персонажів налаштуватися на відповідну комунікативну стихію з дотриманням культу слова.

Звернено увагу на те, що настанова на розгортання логодицеї породжує подієвий ланцюжок, позначений низкою особливостей у творах, що належать до різних періодів: у 1980-х – на початку 1990-х років (книжки «Висока вода», «Упродовж снігопаду», «Нічні голоси») на передньому плані окреслено захист самодостатнього слова, який здійснює ліричний суб'єкт-ентузіаст; наприкінці 1990-х – на початку 2000-х років (розділ «Видіння» з вибраного «Діва Обида») активніше осмислено виклики для тексту, сповненого автентичних сенсів, та його прибічників. Урешті, подано аргументи на користь того, що у збірці «Бермудський трикутник» і великою мірою в посмертному виданні «Божественний вітер» апробовано відкритість мови до повсякденних реалій з уникненням цілковитої профанності.

Доведено, що І. Римарук послідовно виявляв винятковий інтерес до пошуків гармонії між усним мовленням і письмом, нюансував (подекуди парадоксально) поліфонічність розмовно-побутової лексики, спостерігав амбівалентність текстуалізації світу.

При цьому результатами дослідження підтверджено, що найзначущіший сюжет у поезії вісімдесятника незмінно ґрунтується на пробудженні творчого імпульсу й ідеалізації «гордих літер» (образ із медитації «Якщо я помиливсь...» зі збірки «Упродовж снігопаду»).

Ключові слова: логодицея, ліричний суб'єкт, слово, міф, текст, Ігор Римарук.

На вечорі пам'яті Ігоря Римарука (1958–2008) у Будинку письменників, який відбувся 2008 р., однокурсниця поета розповіла зворушливу історію. На початку навчання на факультеті журналістики Київського державного університету ім. Т. Шевченка їхня група одержала незвичне завдання від мовознавиці Алли Коваль. Відома

філологиня попросила студентів дібрати рими до своїх прізвищ. Відповідь молодого письменника виявилася чи не найефектнішою: «Я рима рук».

Справді, вісімдесятник повсякчас прагнув осмислювати пробудження поетичного імпульсу в людині. При цьому самоіронія не відкидалася ні в побутовому, ні в художньому вимірах. Наприклад, розбудовуючи міф особистої поразки, І. Римарук міг провадити делікатну гру із сенсами. На ній ґрунтується показовий вірш 1 із диптиха «Відсвіти» (збірка «Діва Обида», 1998). Через покликання на середньовічний твір про воєнну невдачу новгород-сіверського князя, а також удавання до полісемії (слово – мовна одиниця і слово – жанр давньої писемності) окреслено розгубленість новітнього мистця. Ліричний суб'єкт «зі слів, що світилися у світі,/ зрозумів лиш – о полку. Одне./ Інші ... розбіглися, як челядь...» (Римарук, 2008, с. 59)¹.

Останнє спостереження потребує детальнішого розгляду, зокрема тому, що стрижневим сюжетом Римарукової поезії є логодицея «виправдання слова», передусім шляхом актуалізації мономіфу про слово життєдайне, рятівне (Кісельова, 2010, с. 114–115, 126).

Мета статті – розглянути статус логодицеї в організації художнього світу Римарукових віршів.

Раніше про таке явище у спадщині вісімдесятника йшлося лише принагідно (Комаренець, 2013, с. 39), хоча в дослідженнях не оминали сакралізацію слова в ній (Лебединцева, 2013) чи «естетичного оздоровлення поезії» загалом (Анісімова, 2020, с. 101). Комплексного ж аналізу відповідних проблем з урахуванням особливостей ідіостилу в різні періоди творчості поета досі не здійснено.

Варто наголосити, що для персонажів І. Римарука слово здебільш є абсолютом, що потребує непохитної довіри: «... якщо не на слово – на кого ж тоді/ покластися?» (присвята «Другові П» зі збірки «Упродовж снігопаду», 1988; Римарук, 2008, с. 75). Цікаво, що звукова стихія не протиставлена письму. Лексема набуває профанних сенсів без самобутнього голосу, а також проникливого трактування. Через неготовність до відвертого, сміливого, індивідуалізованого мовлення особистість маргіналізується та нагадує манекен, адже дух виявляється «мовчазним ... і зятим,/ ніби ляльковий Кармель/ у відреставрованій вежі-музеї» (послання «Говори. Говори...» з тієї ж книжки; Римарук, 2008, с. 100). Голосу додає потужності зв'язок із минулим, родовою пам'яттю: від голосів, кожен із яких «пробився в дірочку від кулі», осідає «горб землі на братським кладовищі» (етюд «Голос» із дебютної збірки «Висока вода», 1984; Римарук, 2008, с. 17), а з давньою «печаллю мармуровою» долі пов'язана могутність «голосів мармурових» (диптих «Голоси» з книжки «Упродовж снігопаду»; Римарук, 2008, с. 67–68). Зрештою, із виразністю усного слова кореспондується зримість світу: «Двоє нас було, а з темноти,/ з глибу, крізь осінню каламуть/ третій голос проростав – жіночий. ... / І спливали з каменя й сосни –/ так повільно, нібито з віків –/ три потоки місячного світла» («Три потоки місячного світла» з першої збірки; Римарук, 2008, с. 43). Людина, чий «язик ... пісню захвату/ набряк» (вірш 6 із циклу «Іди, поки падає сніг» із книжки «Упродовж снігопаду»; Римарук, 2008, с. 84), узагалі стає деміургом.

Проте дійсність, перенасичена текстом, небезпечна: «У самовитім чи в несамовитім –/ у кожному слові гладь і непроглядь./ Якого ж ока треба самовидцям,/ щоб азбуку століття розпізнати?» («Репліка в дискусії» з тієї самої збірки; Римарук, 2008,

¹ У цій статті Римарукові твори цитовано за виданнями вибраного, але задля дотримання історико-літературної точності співвіднесено з поетичними збірками, у яких вони були опубліковані вперше.

с. 51). Одна із загроз полягає в поступовому тотальному дешифруванні, коли розгадування будь-яких знаків («читання» ріки та каміння, ліній на руці) лише ущільнює комунікативні бар'єри (елегія «Ми стали неписьменними – й оці...») з видання «Висока вода»; Римарук, 2008, с. 48). Тому суттєвим залишається додержання балансу між очудненим словом, закоріненим у творчих муках, і словом тривіальним, дотичним до «газетного ремесла» (вірш 2 із «Диптиха»; Римарук, 2008, с. 63).

Збереження та примноження кількох смислових шарів у світі-тексті знаменує сніг. Це – один з улюблених Римарукових образів, що чітко підтверджує назва другої книжки поета – «Упродовж снігопаду». Засніжений краєвид, у якому персонаж «зимовим тижнем/ залатав би прорвані віки» (етюд «Кожну днину...») із зазначеного видання; Римарук, 2008, с. 58), отожднюється з палімпсестом. Персоніфіковане атмосферне явище спроможне прочитати «вечірній провулок, як лист» («Снігопад прочитав...»; Римарук, 2008, с. 77). Воно дарує слову свободу (вірш 2 із циклу «Темні легкі сніги», згадана збірка; Римарук, 2008, с. 88). Але зміст навколишніх реалій прояснюється лише частково: сніги випадають, «як віщі карти», переमेжовуючи цілу дійсність у химерній «білій ворожбі» (вірш 7 із цитованого циклу; Римарук, 2008, с. 93).

З огляду на логодицею доречно окреслити особливості ліричного суб'єкта в поезії різних періодів творчості І. Римарука. На першому з етапів (1980-ті – початок 1990-х років) простежуються сюжети за участю ентузіаста, що захищає самодостатність слова. Цей герой, постійно перебуваючи в сумнівах і внутрішніх випробуваннях, не готовий повірити в те, що реальний «світ – лише описка/ у вишніх письменах» (медитація «Якщо я помилюсь...» зі збірки «Упродовж снігопаду»). Він відкидає саму оксиморонну думку про перспективу «співати в хорі/ безмовних риб» і відстоює волю «гордих літер» (Римарук, 2008, с. 94). Персонаж не толерує приглушеності мовлення й переживань у всіх виявах, зокрема спростовуючи принади «тихого броду» та прагнучи гідно зустріти виклик «високої води» (медитація «Дай, доле, нам високої води...» з першої книжки; Римарук, 2008, с. 34). Висота, піднесеність притаманні також поширенню непрофанного слова: противагою до нищівних «співу ідіота», «облуди медової» є рух «на Шевченкову кручу» в Каневі («Версія», збірка «Нічні голоси», 1991; Римарук, 2008, с. 138).

Ліричний суб'єкт у віршах кінця 1990-х – початку 2000-х років усвідомлює численність перешкод для існування наснаженої мови. Поряд із суто творчими («Поезія – Медея, що вбиває/ дітей своїх»; етюд «Ми надійшли – чи скопом, чи вертепом...») (Римарук, 2008, с. 196)) у медитаціях із книжки «Діва Обида» акцентовано універсальніші виклики. Так, у присвяті Ігореві Калинцю йдеться про неволю, за якої слова «роїлись у безодні,/ немов чайнки в кип'ятку» («У дні безхлібні та безводні...»; Римарук, 2008, с. 197). Незахищеними постають і прибічники тексту, сповненого автентичними сенсами. З одного боку, звучання «мелодії молодой» здатна «освітити», тобто вберегти від примітивізації, лише сакральна сила – «золота коляда» («Нікогісінко не візьму...»; Римарук, 2008, с. 194). При цьому через наростання байдужості впродовж зимових «недоспаних століть» навіть «янгол схарапуджено літає,/ пошепки з холодних вуст читає:/ музика і слово... мак і мед...» («Радісно й покірно серед ночі...»; Римарук, 2008, с. 195). Персонаж зауважує «слово випадкове», що «їжаком прошурхотить» («Тут не знайдете мене ви...»; Римарук, 2008, с. 217), і «зненавидів/ наркотичну звичку до порівнянь» як «нагоду/ не називати речі справжніми іменами» («Покрова»; Римарук, 2008, с. 227). Утім, у загрозливому для творчості повсякденні

зберігається віра в істинну оповідь («Глосолалії»; Римарук, 2008, с. 206), у Слово, яке наперекір законам природи демонструє могутність і «стереже могили –/ як мертвий скіф на мертвому коні» («Століття – в зачарованому колі...»; Римарук, 2008, с. 204). Ставлячи вірш – «свічку незабутому предку», герой ладен з іронією «хоч позирнути... хоч оком одним...» на нову епоху-німфетку (медитація «А те, що живий, – серед ночі засвідчує страх...»; Римарук, 2008, с. 193).

Цілком несподівано в художньому ракурсі виявилася збірка «Бермудський трикутник» (2007). Критики майже одноставно протиставили її попередньому доробку письменника. Низка інтерпретаторів наголошувала на меланхолії та стриманості щодо «поетичних красот» (Післяслово, 2007, с. 104); пастці безвиході, у якій опиняється ліричний суб'єкт (Москалець, 2014, с. 85); «всеприсутній» смерті в образному світі й авторському «погляді на земні речі з потойбіччя» (Неборак, 2015, с. 17).

Безперечно, у книжці персонаж гостро відчуває безборонність ідеалів. Навіть власні слова змушують його спотикатися (верлібр 2 із триптиха «This is a good time»; алюзія на Герасим'юкову медитацію «Стараєшся для них. Тож не спіткнись на римі...» з книжки «Космацький узір», 1989; Римарук, 2008, с. 353; Герасим'юк, 2003, с. 158). Ненадійність мови стає неунікненною, і сигнал небезпеки – те, що «хитаються слова, немов човни» (вірш 2 із циклу «Impressions»; Римарук, 2008, с. 338). Однак ідеться радше про переживання межі, ніж про фатальність. В антуражі 2000-х років герой Римарука – шукач відповідей на «піднебесну загадку» (образ з інвективи «Перед “Автопортретом зі свічкою” Тараса Шевченка», збірка «Нічні голоси»; Римарук, 2008, с. 236) доходить висновку, що час, коли можна виявляти ентузіазм, стрімко минає. Не Медея-поезія вбила своїх дітей-мистців, а дійсність викоринює поезію. Як наслідок, замість мрій долати складні шляхи поза «тихим бродом», виникають прагматичніші питання. Ліричний суб'єкт намагається з'ясувати: чи може мова бути відкритою до повсякденних реалій, не стаючи профанною? По суті письменник скеровує логодицею на нову мету – «виправдання» розмовно-побутового слова. У віршах трапляються вияви вербальної грубості (сюжети з «матолком», якого «віддубасив» світ, у триптиху «Наромпніє од...»; Римарук, 2008, с. 358, 360), покликання на популярну культуру (християнський символ «Божої вівці» урівноважено з «вівцею мураками» у вірші 1 із циклу «Камікадзе»; Римарук, 2008, с. 367), натуралістичні замальовки. У ситуації, коли «пощезли рими, ритми і ремесла», піддано сумніву основи творчості, які раніше відстоював вісімдесятник: «Ти – Гаррі Поттер для безумців і сновид./ Які не чують ворожбу твою похмуру./ Покинь усе, прорий, мов кріт, лазівку в міт./ Знесиль сонети, і портрети, і натуру» (твори 2–3 із триптиха «Стигми»; Римарук, 2008, с. 380–381).

Літератор надалі дотримується вимогливості до форми й вибудовує збірку з вишуканою структурою – кожна частина охоплює по три триптихи. Але на передньому плані – пошуки мови з осучасненими правилами: в автотематичному тексті 2 із циклу «Über alles» стверджується про бажання писати «без крапок і ком» (Римарук, 2008, с. 356), а у верлібрі 2 із триптиха «Плачі» наведено SMS-повідомлення латинкою (Римарук, 2008, с. 332). Ігрові прийоми, інтенсивність застосування яких зростає, більшою мірою асоціюються з молодіжною поезією початку ХХІ ст., ніж зі стилістикою самого Римарука. До прикладу, етюд про звичність «катувань, канонад, клоунад» і «пасовисько священних корів» (завершальний твір триптиха «Über alles»; Римарук, 2008, с. 357) видається реплікою на збірку Дмитра Лазуткіна: «...набиті трав'яною священні корови» (2006), позначену увагою до параномазії та елементами сатири щодо постіндустріальної епохи. Врешті,

стрижневий образ – Бермудський трикутник – видається метафорою цілковитої непевності, у якій творча особистість із модерністичною картиною світу опинилася у третьому тисячолітті. З одного боку, «Я»-поет існує, а з другого – непомітний для більшості, «зниклий з радарів», ніби транспортний засіб у реальному Бермудському трикутнику. Як наслідок персонаж налаштовується на перехід в інобуття, що не ототожнюється лише зі смертю. Невипадково в пуанті вірша 3 із циклу «Pardonnez-moi...» з надією сказано про «останній шанс/ Юшку з раків і з років зварити» (Римарук, 2008, с. 372).

Збірка «Божественний вітер» увиразнила хист І. Римарука імпровізувати. Як і в «Бермудському трикутнику», у таких творах діє спостережливий, скептичний і різкий у висловлюваннях ліричний суб'єкт. Часто будучи фланером, він фіксує побутовий дискурс. Справді, персонаж порівнює суспільство з оркестром кобзарів, дегенератів, вагантів і лабуків під «трухлявим небом» (завершальний із «Трьох сонетів»; Римарук, 2012, с. 168). За аналогією зі спадщиною Гійома Аполлінера (Guillaume Apollinaire) можна вести мову й про зростання інтересу до метажанру «вірша-прогулянки». У циклах «Клепарівська сага» і «Львівські квиління» послідовніше, ніж раніше, наголошено на найдрібніших топонімах й інших локальних орієнтирах: «Катуляє вулицю Лепкого/ Нетутешня похоронна морда./ Три квартали – тільки й сього світу є:/ Світлофори – справа, церква – зліва...» («Радощі минулого далекого...»; Римарук, 2012, с. 183). У центрі поетової уваги опиняються карнавальність буденних подій та ексцентричність осіб. Скажімо, «несамовитість» району Клепарів у Львові унаочнено через «суміш крамниць, шпиталів, церков, смітників і барів», а його мешканця змальовано як торговця, точильника лез, співця псалмів і читача віршів Райнера Марії Рільке (Rainer Maria Rilke) одночасно («Вербальна святкова брошка. Вербова пісенна дошка...»; Римарук, 2012, с. 206).

Утім, у доробку 2000-х років дискретний світ, хай і не позбавлений привабливих деталей, не становить ідеалу. «Я»-поет перелічує численних осіб, із якими більш або менш тісно спілкувався: від батьків до відомого військовика та від батяра до класиків літератури. Незважаючи на знаковість заявленого мартирологу, висновок невітніший: ліричний суб'єкт констатує, що так і не знав України («Замість автобіографії»; Римарук, 2012, с. 175).

Зрештою, образ, винесений у заголовок посмертної книжки, набуває різних тлумачень. Лариса Андрієвська-Римарук наголосила на його зв'язку з первинним значенням слова «камікадзе» (у перекладі з японської – божественний вітер) і масштабністю теракту в Нью-Йорку 11 вересня 2001 р., почасти відтвореною в медитації «І реставруєш літери зникомі...» (Андрієвська-Римарук, 2012, с. 7–8). Проте, за сюжетом цієї поезії, «божественний вітер/ скеровує віки, мов літаки», у вежі мистців (Римарук, 2012, с. 5). Така подія знаменує не лише загрозу, а й увічнення здобутків: плоди діяльності авторів після нальоту вихру будуть перенесені в інші епохи. Фактично йдеться про розгортання символіки «незагнужданих вітрів», завдяки яким «виборсуються з диму кольори» («Якщо я помиливсь...»; Римарук, 2008, с. 94). Неймовірний потік повітря співвідноситься зі стихією («високою водою», снігопадом тощо), яка загартовує та примножує шляхетний азарт у ліричних суб'єктах із попередніх Римарукових збірок.

Отже, «виправдання слова» становить подієвий ланцюжок, що простежується в більшості ліричних творів І. Римарука. За його допомогою поет відображав пошук балансу між усним і писемним мовленням, розкривав поліфонію повсякденного лексикону, унаочнив виклики надмірної текстуалізації дійсності. В основі найчастіше

осмислюваних перипетій залишалася незламна віра в «горді літери», навіть якщо весь світ може зненацька виявитися парадоксальною «опискою».

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

Андрієвська-Римарук, Л. (2012). ...Але мені призначено разом із вами летіти... В *І. Римарук, Божественний вітер: останні вірші*. Чернівці: Букрек, 6–12.

Анісімова, Н. (2020). Художня трансформація герменевтичних концепцій Мартина Гайдеггера у ліриці Ігоря Римарука. *Літератури світу: поетика, ментальність і духовність*, 14, 97–109.

Герасим'юк, В. (2003). *Була така земля. Вибране*. Київ: Факт.

Кісельова, Л. (2010). Логодїця українського модернізму: Тичина, Свідзінський, Осьмачка. *Людина в часі: (філософські аспекти української літератури XX–XXI ст.)*. Київ: Пульсари, 114–192.

Комаренець, І. (2013). Художньо-стильова еволюція Ігоря Римарука. *Наукові записки НаУКМА, Філологічні науки (літературознавство)*, 150, 33–39.

Лебедінцева, Н. (2013). Слово як сакральний дискурс у поетичній рецепції М. Зерова та І. Римарука. *Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія»]*, Філологія. *Літературознавство*, 224/212, 50–53.

Москалець, К. (2014). Пам'яті Ігоря Римарука. В *К. Москалець, Сполохи. Літературна критика та есеїстика*. Львів: Піраміда, 82–88.

Неборак, В. (2015). Автограф Римарука. В *В. Неборак, Лексикон А. Г. Івано-Франківськ: Лілея-НВ*, 3–23.

Післяслово від Василя Герасим'юка. (2007). В *І. Римарук, Бермудський трикутник. Книга тріптіхів*. Київ: Брама-V, 100–107.

Римарук, І. (2008). *Сльоза Богородиці. Вибране*. Київ: Дніпро.

Римарук, І. (2012). *Божественний вітер: останні вірші*. Чернівці: Букрек.

REFERENCES

Andriievskia-Rymaruk, L. (2012). ...Ale meni pryznacheno razom iz vamy letity... In *I. Rymaruk, Bozhestvennyi viter: ostanni virshi*. Chernivtsi: Bukrek, 6–12 (in Ukrainian).

Anisimova, N. (2020). Khudozhnia transformatsiia hermenevtychnykh kontseptsii Martina Haidehhera u lirytsi Ihoria Rymaruka. *Literatury svitu: poetyka, mentalnist i dukhovnist*, 14, 97–109 (in Ukrainian).

Herasymiuk, V. (2003). *Bula taka zemlia. Vybrane*. Kyiv: Fakt (in Ukrainian).

Kiselova, L. (2010). Lohoditseia ukrainskoho modernizmu: Tychyna, Svidzinskyi, Osmachka. *Liudyna v chasi: (filosofski aspekty ukrainskoi literatury XX–XXI st.)*. Kyiv: Pulsary, 114–192 (in Ukrainian).

Komarenets, I. (2013). Khudozhno-stylova evoliutsiia Ihoria Rymaruka. *Naukovi zapysky NaUKMA, Filolohichni nauky (literaturoznavstvo)*, 150, 33–39 (in Ukrainian).

Lebedyntseva, N. (2013). Slovo yak sakralnyi dyskurs u poetychnii retseptsii M. Zerova ta I. Rymaruka. *Naukovi pratsi [Chornomorskoho derzhavnoho universytetu imeni Petra Mohyly kompleksu «Kyievo-Mohylianska akademiia»]*, Filolohiia. *Literaturoznavstvo*, 224/212, 50–53 (in Ukrainian).

Moskalets, K. (2014). Pamiati Ihoria Rymaruka. In *K. Moskalets, Spolokhy. Literaturna krytyka ta eseistyka*. Lviv: Piramida, 82–88 (in Ukrainian).

Neborak, V. (2015). Avtohrاف Rymaruka. In *V. Neborak, Leksykon A. H. Ivano-Frankivsk: Lileia-NV*, 3–23 (in Ukrainian).

Pisliaslovo vid Vasylia Herasymiuka. (2007). In *I. Rymaruk, Bermudskiy trykutnyk. Knyha tryptykhiv*. Kyiv: Brama-V, 100–107 (in Ukrainian).

Rymaruk, I. (2008). *Sloza Bohorodytsi. Vybrane*. Kyiv: Dnipro (in Ukrainian).

Rymaruk, I. (2012). *Bozhestvennyi viter: ostanni virshi*. Chernivtsi: Bukrek (in Ukrainian).

Viacheslav LEVYTSKYI

PhD (Philology)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6370-9488>

e-mail: lvacheslav@meta.ua

THE CULT OF «PROUD LETTERS»: ON THE QUESTION ABOUT THE MAIN TOPIC OF POETRY BY IHOR RYMARUK

This paper presents the first comprehensive analysis of the fundamental regularities underlying the artistic world constructed in the lyrics of I. Rymaruk.

The study aims to elucidate the status of logodicy in Rymaruk's poetry, a topic that has not yet been the focus of dedicated research and has only received sporadic poetological and comparative interpretations.

The argument put forth in this paper posits that Rymaruk, a prominent figure of the 1980^s literary generation, underscores the myth of the vitality of speech in his works. His poetry explores the characters' pursuit of attunement to an appropriate communicative element while adhering to the cult of the word.

The main attention is drawn to the fact that the accented approach generates a chain of events marked by a number of peculiarities in the works belonging to different periods. In particular, in the 1980^s – early 1990^s (the books «High Water», «During the Snowfall», «Voices of the Night»), the defense of the self-sufficient word, carried out by the lyrical subject – the enthusiast, is outlined in the foreground. In the late 1990^s – early 2000^s (section «Vision» from the selection «Virgo Obyda»), the challenges for a text full of authentic meanings and its supporters are more actively comprehended. Eventually, it is argued that in the collection «Bermuda Triangle» and to a large extent – in the posthumous edition «Divine Wind» the openness of language to everyday realities is tested, avoiding complete profanity.

As it is proven, Rymaruk consistently shows an exceptional interest in the search for harmony between oral speech and writing, nuances (sometimes paradoxically) the polyphonic nature of colloquial and everyday vocabulary, observes the ambivalence of the textualization of the world.

The results of the paper demonstrate that the most significant topic in the poetry of the eighties is invariably based on the awakening of a creative impulse and the idealization of «proud letters» (an image from the meditation «If I Made a Mistake...» from the collection «During the Snowfall»).

Key words: logodicy, lyrical subject, word, myth, text, Igor Rymaruk.